

Evangelhia veșnică

Text de memorat: (Apocalipsa 14:6)

„Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.”

Sabat după-amiază

În Israelul din vechime, când popoarele păgâne din jurul lor erau politeiste, închinându-se mai multor „dumnezei”, din lemn și din piatră, declarația de credință clară, distinctivă și categorică a Israelului se găsea în Deuteronomul 6:4: „Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn.”

De-a lungul secolelor, rostirea *Shemei* (numele rugăciunii, bazat pe cuvântul evreiesc pentru „ascultă”) le-a reamintit evreilor viziunea spirituală care îi unea ca popor și care le întărea hotărârea de a-și menține identitatea unică de închinători la singurul Dumnezeu adevărat.

Cele trei solii îngerești din Apocalipsa 14 sunt pentru adventiștii de ziua a șaptea propria *Shema*. Ele ne identifică declarația de credință, ne definesc ca popor și ne descriu misiunea în această lume. Pe scurt, identitatea noastră profetică unică este prezentată în Apocalipsa 14:6-12 și aici ne găsim entuziasmul de a proclama lumii Evangelhia.

În lecția din această săptămână vom începe un studiu detaliat al versetelor din Apocalipsa 14:6-12, dar vom face lucrul acesta prin ochii harului, ascultându-L pe Dumnezeu vorbind inimilor noastre.

Duminică, 9 aprilie

O carte a speranței, plină de har

Cei mai mulți oameni, atunci când se gândesc la ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, nu se gândesc la harul lui Dumnezeu. Când analizează mesajul lui Dumnezeu pentru zilele din urmă, gândurile lor se îndreaptă imediat spre fiare înfricoșătoare, simboluri mistice și imagini ciudate. Cartea Apocalipsa sperie la fel de mulți oameni pe câți încurajează, lucru regretabil, pentru că este, într-adevăr, plină de har și de speranță. Chiar și în mijlocul fiarelor înfricoșătoare și al avertizărilor cu privire la persecuția și vremurile grele care ne stau în față, Dumnezeu ne oferă în continuare motive să ne bucurăm în mântuirea Lui.

1. Citește Apocalipsa 1:1-3 și Apocalipsa 14:6. Ce spun aceste versete despre cartea Apocalipsa și despre „Evanghelia veșnică”?

Apocalipsa 1:1-3

- 1 Descoperirea lui Isus Hristos pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând, prin îngerul Său, la robul Său Ioan
- 2 care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut.
- 3 Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!

Apocalipsa 14:6

- 6 Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelia veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.

Întreaga carte Apocalipsa vorbește despre Isus. Este mesajul Lui pentru poporul Său și se aplică în mod special bisericii Sale în aceste zile din urmă. Este mesajul plin de har al speranței noastre. În această carte, Isus este descris ca Mielul înjunghiat, o binecuvântare promisă celor care citesc, înțeleg și acționează conform adevărilor descoperite.

Potrivit cu Apocalipsa 1:5,6, Isus este cel „care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său”. În Hristos suntem iertați. Harul ne iartă trecutul, ne întărește prezentul și ne oferă speranță pentru viitor. Adică, în Hristos suntem izbăviți de plata păcatului și de sub puterea lui și, într-o zi nu prea îndepărtată, vom fi izbăviți și de prezența lui. Acesta este mesajul ultimei cărți din Biblie, Apocalipsa.

Și este și un mesaj urgent, prezentat prima dată ca un înger care zboară prin mijlocul cerului cu „Evanghelia veșnică”.

Evanghelia? Mântuirea prin credința în Hristos? Moartea lui Isus pentru noi care ne aduce ispășirea? Făgăduința vieții veșnice, nu pentru ceea ce putem noi face, ci pentru ce a făcut Isus pentru noi toți? Toate acestea se găsesc la începutul celor trei solii îngerești? Întocmai!

Nu este de mirare, atunci, că sunt mesaje pline de har și de speranță pentru noi, ființele căzute și suferinde.

Chiar dacă este ușor să ne concentrăm atenția asupra fiarelor și asupra avertizărilor cu privire la zilele din urmă, cum putem învăța să echilibrăm toate acestea cu ceea ce este, fără îndoială, cel mai important mesaj din Apocalipsa: jertfa lui Hristos pentru salvarea noastră?

Evanghelia „veșnică”

Observăm că Apocalipsa 14:6, începutul celor trei solii îngerești, se deschide cu Evanghelia „veșnică”. Dacă nu înțelegem profunzimea Evangheliei, nu vom înțelege nici cele trei solii îngerești. Nu putem înțelege niciodată în totalitate aspectele soliilor lui Dumnezeu cu privire la ceasul judecății, căderea Babilonului ori semnul fiarei, dacă nu înțelegem Evanghelia.

2. Citește 1 Corinteni 15:1-4; Romani 3:24-26 și 5:6-8. Cum este „Evanghelia veșnică” prezentată în aceste texte? Ce mare speranță ne este prezentată?

1 Corinteni 15:1-4

- 1 Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas
- 2 și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut.
- 3 V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi;
- 4 că a fost îngropat, și a înviat a treia zi, după Scripturi;

Romani 3:24-26

- 24 Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.
- 25 Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu;
- 26 pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel, încât să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.

Romani 5: 6-8

- 6 Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuiți.
- 7 Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară.
- 8 Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.

Evanghelia este vestea incredibil de bună a morții lui Hristos pentru păcatele noastre, a învierii Lui glorioase și a dragostei și grijii Lui continue

pentru noi. Prin credința în sângele Său vărsat și în puterea învierii Sale, suntem izbăviți atât de plata, cât și de stăpânirea păcatului. Hristos stăpânea asupra gândurilor apostolului Pavel și era în centrul învățăturilor și al predicării lui. Hristos cel crucificat l-a răscumpărat din condamnarea și din vina trecutului său. Hristos cel înviat i-a dat putere pentru prezent, iar revenirea lui Hristos i-a dat speranță pentru viitor.

Observă patru idei în aceste pasaje din Romani:

1. Suntem îndreptățiți fără plată, prin har.
2. Harul este o declarație a neprihănirii lui Dumnezeu.
3. Harul îi îndreptățește pe cei care Îl acceptă pe Isus prin credință.
4. Dumnezeu ne-a arătat dragostea Lui pe când noi eram încă păcătoși.

Harul lui Hristos este nemeritat, necâștigat de noi. Isus a suferit aceeași moarte chinuitoare, dureroasă, pe care o vor suferi păcătoșii pierduți. A experimentat plinătatea mâniei sau judecății lui Dumnezeu asupra păcatului. El a fost respins pentru ca noi să putem fi acceptați. A murit moartea care era a noastră pentru ca noi să putem trăi viața care era a Lui.

Să ne mai mire atunci că mântuirea trebuie să fie prin credință și fără faptele Legii? Ce am putea adăuga noi, ce ar putea adăuga faptele noastre, chiar și cele făcute cu cele mai bune intenții și inspirate de Duhul Sfânt, la ceea ce a făcut Hristos pentru noi pe cruce?

Iar acest plan, planul de mântuire, a fost conceput chiar înainte de începutul timpului (2 Timotei 1:9; Tit 1:2; Efeseni 1:4), ceea ce explică de ce se numește Evanghelia „veșnică”. Înainte de crearea lumii, Dumnezeu a știut ce avea să se întâmple, așa că a creat planul de mântuire pentru a gestiona criza atunci când aceasta avea să apară.

Marți, 11 aprilie

Istoria harului

Cele trei solii îngerești sunt o istorie a harului. Ele sunt istoria dragostei nemăsurate a unui Mântuitor care ne iubește atât de mult, încât mai degrabă a trecut El Însuși prin moarte decât să piardă pe vreunul dintre noi. Sunt povestea unei iubiri fără margini, de neînchipuit, de neînțeles, nemuritoare și infinite.

Dumnezeu nu este niciodată luat prin surprindere. El nu este supus vânturilor schimbătoare ale alegerilor omenești. După cum am văzut deja, planul Lui de a ne izbăvi de sub stăpânirea păcatului nu a fost conceput după ce păcatul și-a arătat fața hidoasă. Dumnezeu nu a fost luat prin surprindere de drama îngrozitoare a păcatului.

3. Citește Apocalipsa 13:8 și 1 Petru 1:18-20. Ce ne învață aceste versete despre planul de mântuire?

Apocalipsa 13:8

8 Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului care a fost junghiat.

1 Petru 1:18-20

18 căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viațuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri,

19 ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.

20 El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi .

Expresia „Evanghelie veșnică” din Apocalipsa 14:6 vorbește despre trecut, prezent și viitor. Când Dumnezeu a creat omenirea cu capacitatea de a lua decizii morale, a anticipat că oamenii aveau să facă alegeri greșite. Odată ce fapăturile Lui aveau capacitatea de a alege, aveau și capacitatea de a se răzvrăti împotriva naturii Lui iubitoare. Singura modalitate de a evita această realitate ar fi fost crearea unor ființe robotice, controlate și manipulate de un oarecare plan cosmic divin. Devotamentul forțat contravine naturii lui Dumnezeu. Iubirea necesită o alegere și, odată ce ființelor le este dată puterea de a alege, există și posibilitatea de a face alegeri greșite. Prin urmare, planul de mântuire a fost conceput în mintea lui Dumnezeu înaintea răzvrătirii primilor noștri părinți în Eden.

„Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan formulat după căderea lui Adam. A fost o descoperire a «tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri» (Romani 16:25). A fost o dezvăluire a principiilor care, din veacuri veșnice, sunt temelia tronului lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 22).

„Evanghelia veșnică” vorbește nu numai despre trecut și prezent, ci ea este baza unui viitor plin de speranță. Vorbește despre viața veșnică alături de Cel a cărui inimă tânjește să fie cu noi pentru totdeauna.

Citește Efeseni 1:4. Gândește-te la ce înseamnă că „înainte de întemeierea lumii” ai fost ales în Hristos să ai mântuirea în El. De ce este acest adevăr atât de încurajator?

Efeseni 1:4 *În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui,*

În întreaga lume

4. Citește din nou Apocalipsa 14:6. Care este amploarea proclamării Evangheliei veșnice și de ce este acest răspuns important pentru noi, pentru misiunea și chemarea noastră ca biserică?

Apocalipsa 14:6

6 Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.

Potrivit soliei urgente a primului înger cu privire la evenimentele ultimelor zile, „Evanghelia veșnică” trebuie proclamată oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. Aici avem o misiune atât de importantă, atât de măreață și atât de complexă, încât este mistuitoare. Necesită toate eforturile noastre și o dedicare totală. Face ca, în loc să fim preocupați de propriile interese, să găsim plăcere în a-I sluji lui Hristos. Ne inspiră să ne gândim la lucruri mai importante decât noi înșine și ne eliberează de limitele minții noastre, pentru a avea o viziune mai grandioasă.

5. Citește Matei 28:19,20. Cum se potrivesc aceste versete cu mesajul primului înger?

Matei 28:19,20

19 Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

20 Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” Amin.

În cartea lui *A Quest for More: Living for Something Bigger Than You*, Paul David Tripp discută nevoia psihologică a fiecărei ființe omenești de a fi parte din ceva mai mare decât ea însăși: „Ființa umană a fost creată pentru a fi parte din ceva mai mare decât propria viață. Păcatul ne face să ne reducem perspectiva la măsura posibilităților și a intereselor noastre limitate. Harul lui Hristos ne este dat pentru a ne elibera de limitele claustrofobice ale micilor noastre împărății egocentrice, astfel încât să trăim pentru scopurile veșnice și pentru bucuriile Împărăției lui Dumnezeu.”

Nu este nimic care să aducă o mai mare inspirație, împlinire și răsplată decât a fi parte dintr-o mișcare divină, aleasă providențial de Dumnezeu pentru a îndeplini o misiune mult mai mare și mai importantă decât ar

putea îndeplini vreodată o ființă umană de una singură. Însărcinarea dată de Dumnezeu și descrisă în Apocalipsa 14 este cea mai importantă sarcină încredințată vreodată bisericii Sale. Este un apel stăruitor să ne predăm viața misiunii mărețe a cerului de a revela lumii iubirea de nemăsurat a lui Dumnezeu, chiar înainte de revenirea lui Isus.

Ce experiențe ai avut atunci când ai fost implicat în ceva care era mai important decât tine?

Joi, 13 aprilie

O mișcare misionară

Printr-un studiu atent și profund al Scripturii, primii adventiști au avut o înțelegere crescândă a importanței acestor solii. Ei au înțeles că Dumnezeu avea un mesaj special pentru această generație – un apel urgent pentru zilele din urmă, care trebuie proclamat oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod, pentru a pregăti lumea pentru întoarcerea lui Hristos. Strigătul celor trei îngeri a reprezentat încă de la început motivația pentru misiunile adventiste.

În 1874, Conferința Generală a trimis primul misionar în Europa. Ellen G. White l-a numit pe John Andrews „cel mai capabil dintre noi”. Andrews vorbea cel puțin șapte limbi, putea recita Noul Testament din memorie și știa cea mai mare parte a Vechiului Testament. Era un cercetător genial, un scriitor prolific, un predicator puternic și un teolog competent.

De ce să trimiți un astfel de om într-un loc unde erau foarte puțini credincioși? De ce să-ți trimiți „cel mai capabil om” într-un câmp misionar necunoscut? Și de ce a fost dispus să meargă? Soția lui murise în urmă cu doar câțiva ani. De ce ar fi fost dispus să își lase familia și prietenii în urmă, în America, și să plece cu cei doi copii ai săi spre un tărâm necunoscut, riscând totul pentru cauza lui Hristos? Nu există decât un motiv. Credea că Isus avea să Se întoarcă în curând, că mesajul adevărului despre sfârșitul timpului trebuia să ajungă la întreaga lume.

De-a lungul istoriei, cei mai luminați și mai capabili dintre noi au călătorit până la marginile pământului pentru a proclama solia lui Dumnezeu pentru zilele din urmă. Printre ei erau profesori, personal medical, pastori, fermieri, mecanici, tâmplari și diferiți negustori. Unii erau angajați ai bisericii, dar mulți nu erau. Erau oameni de rând care credeau că Isus avea să Se întoarcă în curând.

6. Citește Apocalipsa 14:6; Faptele 1:8 și Matei 24:14. Ce element comun găsești în aceste versete?

Apocalipsa 14:6

6 Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.

Faptele 1:8

Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.”

Matei 24:14.

14 Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.

Predicarea Evangheliei veșnice trece dincolo de granițele geografice. Pătrunde în cele mai îndepărtate zone ale pământului. Ajunge la oameni de toate limbile și toate culturile. În cele din urmă, va ajunge în întreaga lume. Cât este de fascinant să știm că mesajul nostru a ajuns până acum în mai mult de 210 țări dintre cele 235 recunoscute de Națiunile Unite.

Ce rol crezi că ai putea îndeplini personal în a transmite cele trei solii îngerești „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”?

Vineri, 14 aprilie

Meditează la ideea studiului de miercuri, despre nevoia de a face parte din ceva mai important decât noi înșine și despre viețile noastre slabe, scurte, adeseori stricate, distruse și dezamăgitoare. Această dorință este și una logică. A trăi numai pentru tine, pentru ceva care nu este mai mare decât tine, când în jurul tău și dincolo de tine se deschide o lume atât de mare este ca și când ai fi închis pe viață într-o carceră în mijlocul unui oraș pe care îl poți simți vibrând prin pereți. Și pentru ce lucru mai mare, mai măreț, mai glorios și de o mai mare importanță am putea trăi decât pentru proclamarea făgăduinței vieții veșnice care ne-a fost dată în Isus?

„Slujitorii lui Dumnezeu, cu fețele luminate și strălucind de consacrare sfântă, se vor grăbi din loc în loc pentru a vesti solia din cer. Prin mii de glasuri, pe tot pământul va fi dată avertizarea. Se vor face minuni, bolnavii vor fi vindecați și semne și minuni îi vor însoți pe credincioși. Satana va lucra cu minuni mincinoase, făcând să coboare chiar și foc din cer înaintea oamenilor (Apocalipsa 13:13). În felul acesta, locuitorii pământului vor fi aduși să ia o hotărâre” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 612).

Studiu zilnic

Biblia: Iov 8–14;

Cum alergau, fugeau și treceau zilele lui Iov?

Care este „țara întunericului”?

Cine tulbură mintea judecătorilor?

Ce umple viața scurtă a omului?

Ellen G. White, Rugăciunea, capitolul 19 (în continuare, până la final).

Cât de potrivit este un sfert de oră pentru rugăciunea în public?